

FULD TALE

29. september 2020

Arrangement:	KUU alm. del Samrådsspørgsmål R og S om Jazzhus Montmartre
Åbent eller lukket:	Åbent
Dato og klokkeslæt:	30. september kl. 10.00-11.00
Sted:	S-092
Taletid:	Max 10. minutter
Forv. antal deltagere:	Folketingets Kulturudvalg
Evt. andre forhold	
ministeren bør være	
opmærksom på:	Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Charlotte Broman Mølbæk (SF).
Kontaktperson:	Katrine Busch

UDKAST TIL TALE

**til brug for besvarelsen af samrådsspørgsmål R og S fra Folketingets
Kulturudvalg, stillet den 14. september 2020**

DET TALTE ORD GÆLDER!

Samrådsspørgsmål R:

Vil ministeren forklare, hvordan ministeren indenfor rammerne af armslængdeprincippet har kunnet udtale, at hun ønsker at indkalde Folketingets partier for at redde en navngivet kulturinstitution som Montmartre?

Samrådsspørgsmål S:

Hvordan vil ministeren sikre hjælp til andre kulturinstitutioner i hele landet, der har samme udfordringer som Montmartre?

Svar:

[Indledning]

1. Tak for ordret. Og tak til spørgeren for samrådsspørgsmålene.

Jeg må indrømme, at jeg blev lidt overrasket, da jeg modtog samrådsspørgsmålene, fordi vi gennem hele Coronatiden har haft et fantastisk samarbejde, hvor vi – Folketinget og regeringen – både har identificeret og hjulpet forskellige kulturaktører og institutioner, som er ramt i denne situation.

Men jeg er glad for, at vi i dag får lejlighed til konstruktivt at drøfte rammerne for den hjælp, for jeg vil gerne slå én ting fast. Kulturlivet står i øjeblikket i en helt ekstraordinær situation!

Siden nedlukningen af Danmark i marts har store dele af vores kulturliv været lukket helt eller delvist ned, for kultur handler jo i høj grad om at samle mennesker til fælles oplevelser. Og på grund af Covid-19, har det kun i meget begrænset omfang været muligt.

Det giver sig selv, at hvis man i et halvt år slet ikke eller kun i begrænset omfang har kunne afvikle eksempelvis koncerter, teaterforestillinger og udstillinger, ja så kan det selvfølgelig mærkes på bundlinjen.

Derfor har det været vigtigt, at vi hele tiden har holdt øje med hvad der skete, at vi hele tiden fandt ud af hvem der var fanget af de sikkerhedsnet vi havde, og så fandt ud af hvordan vi gik videre.

Jeg vil vove den påstand, at kulturområdet udmærker sig ved at have en af de mest sammensatte og diverse grupper af aktører, og det, de alle sammen deler, er viljen, lysten og evnen til at lave fantastisk kultur. Fælles for dem er dog, at de i øjeblikket oplever trange kår.

Jeg håber, at vi både under og efter samrådet kan fortsætte fællesskabet om at samarbejde om, at finde og inkludere så mange så muligt, både i de

generelle hjælpepakker, i de hjælpepakker der er på kulturområdet, men også de nødpuljer vi sammen har lavet i forudseenhed, f.eks. udlodningsreserven på 2 millioner, som retter sig mod dem, som ikke kom ind i de store hjælpepakker.

[Spørgsmål R – armlængdeprincippet]

2. Jeg er blevet bedt om at redegøre for, hvordan jeg inden for rammerne af armlængdeprincippet har kunnet udtale, at jeg ønskede at indkalde Folketingets partier for at yde en håndsækning til Jazzhus Montmartre.

Grundlæggende har vi i Danmark et armlængdeprincip, fordi vi anerkender, at den kunstneriske frihed er vigtig.

Kunsten skaber grundlag for vores samfundsdebat, vores ideer og vores fællesskab, og derfor er det vigtigt, at den ikke er underlagt politiske restriktioner og at den kan udvikle sig frit.

Jeg tror, vi i regeringen og Folketinget er enige om at støtte kunsten, fordi vi alle anerkender, at det er vigtigt, at vi har et mangfoldigt, frodigt og selvstændigt kunst- og kulturliv.

For at undgå, at ”den, der betaler for musikken, også bestemmer, hvad der skal spilles”, har vi i Danmark et armlængdeprincip.

Der skal være afstand mellem de politiske og de kunstfaglige beslutninger. Selv om det selvfølgelig er os som politikere, der laver de helt overordnede rammer.

Det er også derfor, at vi i Danmark har indrettet os med institutioner som Statens Kunstfond, hvor en række kunstfaglige udvalg uddeler den statslige kunststøtte.

Det er f.eks. Statens Kunstfond og ikke mig som minister, der udpeger, hvem der skal være regionale spillesteder, og som derfor modtager støtte.

Så lad mig slå fast: Jeg har ingen planer om at afskaffe armslængdeprincippet! Jeg ønsker at vi som politikere skal være aktive i at udvikle vores kulturpolitik, men i de kunstfaglige vurderinger har vi et armslængdeprincip.

Betyder det så, at jeg som minister eller at vi som Folketing aldrig skal bekymre os og også tage enkelte aktører op, der befinder sig i en særlig situation?? Nej selvfølgelig gør det ikke det.

Man kan jo bare kigge tilbage på de seneste års finanslove, hvor man kan se at forskellige regeringer og forskellige partier, har givet målrettet støtte til navngivne institutioner.

På samme måde giver vi løbende midler til konkrete aktører via udlodningsmidlerne.

Og endelig kan vi jo kigge på de mange hjælpepakker, vi i fællesskab har lavet det sidste halve år.

Der er løbende en række partier, der har fremhævet enkeltinstitutioner, som af den ene eller anden grund var faldet mellem to stole, hvorefter vi har prøvet at fange dem i fælleskab.

For eksempel er der blevet fundet løsninger i hjælpepakkerne til Det Ny Teater, Aveny-T og Revy Danmark som følge af, at kollegaer i Folketinget har gjort opmærksom på, at de pågældende institutioner var nødlidende.

Og der har også løbende været en række institutioner, som har taget fat i mig, og gjort mig opmærksom på deres situation.

Det er alt sammen noget Kulturministeriet har brugt i sit arbejde med at modvirke Coronaens fatale konsekvenser for kulturlivet.

Det mener jeg ikke, at der er noget galt med – og jeg mener heller ikke, at det er i strid med armslængdeprincippet. Det er i min verden ansvarlig krisehåndtering.

Fælles for situationerne er nemlig, at beslutningerne træffes af et politisk flertal, uanset om forelæggelsen sker til Folketingets finansudvalg som ved udlodningsmidler, eller ved behandling i Folketinget, som ved finansloven. Det kan derfor kun ske, hvis vi bliver enige om det. Det var også det jeg signalerede i denne konkrete sag.

3. For det bringer os til spørgsmålet om Montmartre. For mig er Jazzhus Montmartre et ikonisk spillested. På trods af periodevis nedlukninger har stedet siden 60'erne været et samlingspunkt for den danske jazzscene. Spillestedet har tiltrukket et hav af dygtige europæiske og amerikanske jazzmusikere.

Jazzhus Montmartre stod i en svær økonomisk situation, som skyldes mange faktorer, – og selvom de har haft adgang til Erhvervsministeriets hjælpepakker, har de desværre ikke haft mulighed for at få hjælp af hjælpepakkerne på Kulturministeriets område, der skulle holde hånden under de kulturinstitutioner, hvor der gjaldt, og hvor der fortsat gælder restriktioner.

Montmartre var heller ikke omfattet af den nødhjælpapulje, der er etableret for at holde hånden under konkurstruede institutioner.

Over sommeren blev der iværksat en kortere indsats, hvor forskellige kulturinstitutioner og aktører blandt andet kunne søge refusion for solgte billetter med 50% rabat.

Denne begrænsede sommeraktivitetsordning har Montmartre været omfattet af. De bekendtgjorde alligevel, at det var på grund af Corona, at de stod i den her særlige situation.

I fælleskab har vi som nævnt afsat en udlodningspulje fra udlodningsreserven på 2 millioner kr. til uforudsete situationer. Det var den pulje, jeg havde i tankerne, da jeg via Facebook, tilbød at afsøge om der kunne være politisk opbakning til at yde en ekstraordinær håndsrækning til

Jazzhus Montmartre. Siden da har flere ønsket at hjælpe Montmartre, også fordi de meldte ud at de havde brug for en langsigtet løsning.

Det glæder mig derfor også, at Københavns Kommune nu er klar med en økonomisk håndsrækning til Montmartre - og at det kom frem mandag, at spillestedet samtidig har fået tilført en stor privat donation, der giver dem mulighed for både at komme gennem Corona, men også have en langsigtet strategi.

[Spørgsmål S – hjælp til andre kulturinstitutioner i hele landet]

4. Jeg vil nu vende mig mod besvarelsen af spørgsmål S om, hvordan jeg vil sikre hjælp til andre kulturinstitutioner i hele landet, der har samme udfordringer som Jazzhus Montmartre.

Det korte svar vil være, at det er noget vi i fælleskab hele tiden må holde øje med, både når vi kigger på de puljer vi har, de overordnede hjælpepakker som har udviklet sig gennem hele Coronatiden, men også den ekstraordinære pulje på 2 millioner kr. til særlige situationer. Det bliver en politisk og økonomisk overvejelse, vi skal have i ordførerkredsen. For jeg tror, vi alle sammen - mig selv inkluderet - berøres dybt af at høre om de mange spillesteder rundt om i landet, der lige nu står i en meget svær økonomisk situation. De rammes i deres hjerteblod, for de brænder for at lave kultur og for at samle mennesker.

Det er bl.a. derfor, at vi i et bredt flertal for et par uger siden kunne samles om at lave en ny hjælpepakke, der netop lærte af alt det vi har gjort i de forgangne måneder, da den nye hjælpepakke giver mulighed for spillesteder og koncertarrangører ikke skal sætte sig hjem og lave ingenting, for at få økonomisk kompensation. Vi vil hellere støtte med aktivitetspuljen, hvor de får mulighed for at få økonomisk kompensation inden for COVID-sikre rammer.

Den pakke er blevet offentliggjort nu, og jeg glæder mig rigtig meget til at se ansøgningerne dertil, og jeg glæder mig til at vi i fælleskab bliver ved

med at gøre det fintmaskede net af hjælpepakker til kulturen finere og bredere, således vi får kulturlivet godt igennem hele krisen.

Tak for ordet.